

Žalovaná: AirHelp Germany GmbH

Věc byla usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 17. června 2021 vyškrtnuta z rejstříku Soudního dvora.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Landgerichts Köln (Německo) dne 5. března 2021 – Deutsche Lufthansa AG v. AirHelp Germany GmbH

(Věc C-142/21)

(2021/C 382/09)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Köln

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Deutsche Lufthansa AG

Žalovaná: AirHelp Germany GmbH

Věc byla usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 18. června 2021 vyškrtnuta z rejstříku Soudního dvora

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Landgericht Köln (Německo) dne 22. března 2021 – Deutsche Lufthansa AG v. GE

(Věc C-173/21)

(2021/C 382/10)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Köln

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Deutsche Lufthansa AG

Žalovaná: GE

Tato věc byla vyškrtnuta z rejstříku Soudního dvora usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 14. června 2021.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castellón de la Plana (Španělsko) dne 12. května 2021 – Casilda v. Banco Cetelem SA

(Věc C-302/21)

(2021/C 382/11)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Castellón de la Plana

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Casilda

Žalovaná: Banco Cetelem SA

Předběžné otázky

První předběžná otázka:

- a) Ve světle zásady přednosti unijního práva v rámci její působnosti, konkrétně pak v rámci právní úpravy spotřebitelského úvěru a spotřebitelských smluv, vyvstává otázka, zda musí být posouzení slučitelnosti judikatury, kterou v souvislosti s výkladem a použitím Ley de 23 de julio de 1908, sobre nulidad de los contratos de préstamos usurarios (zákon ze dne 23. července 1908 o neplatnosti lichvářských úvěrových smluv), jakožto vnitrostátního právního předpisu, vydává Tribunal Supremo (Nejvyšší soud, Španělsko) v posledním stupni, s unijním právem, provedeno „z moci úřední“ vnitrostátním soudem, vzhledem k tomu, že zmíněná judikatura má dopad nejen na neplatnost uzavřené smlouvy, ale i na určení „hlavního předmětu“ smlouvy o spotřebitelském úvěru revolvingového typu a přiměřenosti mezi „kvalitou a cenou“ poskytované služby, nebo naopak, jak prohlašuje španělský Tribunal Supremo (Nejvyšší soud), má tato povinnost posoudit slučitelnost s unijním právem a unijními směrnici podléhat nebo podřizovat se „petitu“ žalobce (dispoziční zásada); v tom smyslu, že pokud je „jediným nebo primárním“ návrhem zrušení spotřebitelského úvěru z důvodu jeho „lichvářské povahy“, ve smyslu návrhu založeného na vnitrostátním právním ustanovení, musí se mít za to, že „se neuplatní“ přednost unijního práva a jeho harmonizační dosah, přestože judikatura vydaná španělským Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) v oblasti výkladu a použití výše uvedeného zákona o lichvě má dopad na vymezení hlavního předmětu smlouvy a přiměřenosti mezi kvalitou a cenou spotřebitelského úvěru, což představuje záležitost, kterou by měl rozhodnout vnitrostátní soud.
- b) ve světle výše zmíněné přednosti a rozsahu harmonizace práva Evropské unie a v rámci právní úpravy spotřebitelského úvěru a spotřebitelských smluv, vzhledem k tomu, že přímo v judikatuře španělského Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) je v mnoha rozsudcích opakovaně uvedeno, že „výjimka“ stanovená v čl. 4 odst. 2 směrnice 93/13/ES⁽¹⁾, který představuje harmonizační ustanovení, byla v plném rozsahu provedena do španělského právního řádu, a že tedy není přípustné, aby vnitrostátní soud prováděl soudní přezkum cen; vzhledem k tomu, že španělský právní řád neobsahuje žádné právní ustanovení, které by tento soudní přezkum cen obecně umožňovalo nebo stanovilo, což platí i o samotném zákoně o lichvě z roku 1908; a také vzhledem k tomu, že nebyl posouzen případný nedostatek transparentnosti smluvní podmínky, kterou se určuje cena spotřebitelského úvěru, vyvstává otázka, zda čl. 4 odst. 2 směrnice 93/13/EHS brání tomu, aby vnitrostátní soud na základě vnitrostátního právního předpisu, konkrétně výše zmíněného zákona o potírání lichvy z roku 1908, mimo přirozený dosah tohoto zákona v oblasti prohlášení neplatnosti uzavřené smlouvy, prováděl na základě pravomoci „ex nov[o]“ „soudní přezkum“ zaměřený na hlavní předmět smlouvy, kterým se obecně určuje buď cena spotřebitelského úvěru chápaná ve vztahu k jeho běžnému úroku, nebo náklad spotřebitelského úvěru chápaný ve vztahu k jeho roční procentní sazbě nákladů.
- c) vyvstává otázka, zda je postup, při němž vnitrostátní soud obecně přezkoumává určení ceny nebo nákladu spotřebitelského úvěru, aniž přitom existuje vnitrostátní právní ustanovení, které by tento postup výslovně umožňovalo, „slučitelný“ s článkem 120 SFEU, v souvislosti s otevřeným tržním hospodářstvím a zásadou smluvní svobody.

Druhá předběžná otázka:

Ve světle zásady přednosti práva Evropské unie a jeho harmonizačního dosahu, konkrétně v rámci směrnic upravujících spotřebitelský úvěr a spotřebitelské smlouvy, vzhledem k tomu, že zásada právní jistoty představuje nezbytný předpoklad řádného a účinného fungování vnitřního trhu se spotřebitelskými úvěry, vyvstává otázka, zda výše uvedená zásada právní jistoty, pro účely řádného fungování vnitřního trhu se spotřebitelskými úvěry, brání omezení roční procentní sazby nákladů, které může být na základě prohlášení španělského Tribunal Supremo (Nejvyšší soud) obecně uloženo spotřebitelům ve smlouvě o spotřebitelském úvěru za účelem boje proti lichvě, a to na základě parametrů, které nejsou objektivní a přesné, ale vycházejí z pouhého přibližného porovnání, v tom smyslu, že každý z vnitrostátních soudů je může sám dle vlastního uvážení konkrétně určit pro účely vyřešení sporu, v němž rozhoduje.

(¹) Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách